

GÖMÖRI GYÖRGY

Az ajtó monológja

*Ajtó vagyok, Viszonylag új,
egyenes tartású, nem-nyikorgó.
Nem állíthatom, hogy „ifjú a lelkem”,
mert nem vagyok más, csupán egy
festett deszkalap, kulcslyukkal és kilincessel.
Feladatom, hogy nyíljak és csukódjak.
Naponta sokszor. Hogyha nyitva hagynak,
nem érzem jól magam, hiszen
bevághat bármely szemtelen huzat.
Én minden épületben ott vagyok,
több társammal, szerény, de
– hidd el – nagyon szükséges darab.
Ha nem lennék, sivár lenne a ház,
s lakói éjjel-nappal szenvednék hiányomat.*

Egy választásra

*A politika „úri huncutság” –
mondja magában a fél ország.
Akkor az ember minek szavazzon?
Vár otthon a tévé, a gyerek, meg az asszony.*

Hiába szaval...

*Hiába szaval híveinek a szónok:
az országnak nincsen bitele!
Színes buborékot fújni akárki tud,
elég hozzá víz, meg szappan, de a számok
magukért beszélnek, és hiába
mantrázzák egyre: „egység, egység”,
amikor a harag hullámai már
majdnem eléri a ház küszöbét.
Hiteltelenül meddig tengődbet
egy önmagát gerjesztő Hunnia?
Meddig gerjeszt keleti meséket
a Nyugat pénzén hősöködő „bazafi”,
aki retteg, holnap tán elveszíti
feje fölül a roskatag tetőt?*